

“ALS QUARANTA ANYS”, DEL PRIMER LLIBRE DE JOSEP ELIAS (1941-1982)

Als quaranta anys
parlaré de Villon als alumnes
i les paraules no seran cap obstacle
per situar, al mateix temps, el que passa al país.
Als quaranta anys caminaré encara consirós
pels carrers fantasmals de novembre
intercanviant un salut amb les fonts,
els cavalls, les finestres i els murs.
Als quaranta anys, no cal dir-ho, ja no t'estaré esperant.
Tanmateix, no em sorprendrà gens que una tarda,
solitari, en sortir de la feina,
no et trobi de sobte en algun parc.
M'acompanyaràs una estona a prendre un te,
les taules gairebé no hauran canviat.
Llavors xerrarem lentament
i no ens costarà gaire convèncer-nos que vivim contents.
Parlarem com si res no recordéssim,
tot procurant d'evitar les al·lusions al passat.
De fet, ¿per què trencar amb records la cordial indiferència?
Tu em mostraràs fotografies que observaré un xic confós,
jo, per esbarriar el silenci, contaré històries de viatges.
I així ens observarem, fins que la conversa llanguideixi
i ens dolgui comprendre que ja no tenim res a dir.
Jo faré una broma mentre et poses l'abric,
tu proposaràs que mengem tots tres junts, algun dia.
Però aviat vindrà altre cop el fred silenciós del carrer
i em divertiré pensant en els meus temps d'estudiant.
Un xic distret creuaré algunes frases
durant el sopar al menjador universitari socialista
però en arribar a casa ja haurà estat tot oblidat.
M'atansaré a l'amiga que m'estarà esperant,
ella veurà que m'alegra trobar-la
i beurem ginebra i escoltarem Mozart.
Després parlarem de llibres, de nous estils,
escoltaré els seus petits problemes
amb aquest respecte serè que per ventura abans no tenia,
i de tant en tant callarem i la besaré al coll.
Potser en algun moment li diré, badallant,
saps, avui he trobat una dona
que vaig estimar terriblement ja fa molts anys
quan encara el general vivia.
L'amiga em preguntarà somrient què fa
aqueixa dona, però m'arronsaré d'espatlles
i ens atansarem al llit.
Als quaranta anys, amb un cert abaltiment
i amb un cert entusiasme, parlaré de Ronsard als nois
i les paraules no trobaran cap obstacle
per situar, alhora, en la història
les relacions entre la poesia i la societat.
(datat: febrer 1964)

L'Edat d'or